

Sagan om Lille Kanin

Tidigt en morgon beger sig familjen Kanin till den stora staden där Pappa Kanin arbetar. De skall ta en fågel till Solskenskogen för den är långt bort, det går inte att åka hund dit. Farmor och Farfar Kanin skall passa Snigge då de är borta. De har även lovat att rensa i Mamma Kanins morotsland. Familjen Kanin åker med bolaget Gås-linjen. Fågeln är stor och de välkomnas ombord av en liten sparv som är flygvärdinna. Det är även en annan familj som skall åka med och de består av en mamma, en pappa och två barn. De presenterar sig som familjen Hare och de kommer från Hararnas Skog. Lille Kanin tittar blygt mot en utav harungarna som också haltar som han.

– Skall ni också på behandlingsresa för smådjursreumatiker? frågar mamman.

Pappa Kanin bekräftar detta.

– Vad trevligt. Det är Harige Hare som har smådjursreumatism, säger mamman och lägger armen om den lille kaninungen som Lille Kanin såg haltade. Pappan i familjen heter Harald Hare, den äldre brodern Harry Hare och mamman Harriet Hare.

– Spänn fast er, vrålar med ens fågeln som är flygkapten och börjar flaxa med vingarna.

Sparven gör en snabb flygning över passagerarna för att se att de är ordentligt fastspända. Sedan landar hon med en duns på den stora fågelns huvud. Några sekunder senare lättar de från marken och börjar flyga allt högre och högre upp mot himlen. Lille Kanin och hans familj tittar ner mot marken där Farmor och Farfar Kanin står och vinkar. När de är som små prickar och Lille Kanin inte längre kan se dem ordentligt vänder han istället sitt huvud mot Harige Hare och ler mot honom. Lille Kanin är glad och

förväntansfull. Det skall bli roligt att få komma till Solskenskogen och dessutom få lära känna Harige Hare. Den förste ungen med smådjursreumatism som Lille Kanin någonsin träffat.

Flygresan tar flera timmar och snart somnar barnen. Lille Kanin vaknar av att fågeln landar med en duns. Yrvaket öppnar han ögonen. Det är varmt i luften. De måste ha kommit fram till Solskenskogen.

– Av med invaliderna först, säger flygkaptenen till flygvärdinnan.

Lille Kanin tittar sig omkring och ser inga invalider, men då flygvärdinnan trippar fram till honom och tar tag i hans arm förstår han att det är honom och Harige Hare som flygkaptenen menar. Men invalid, inte känner sig Lille Kanin och säkert inte andra med smådjursreumatism sig som invalider. De är ju vanliga smådjur, nåväl lite ovanliga eftersom de har smådjursreumatism. Men på det hela taget väldigt vanliga smådjur.

Då de stigit av fågeln möts de av en sjukgymnast som heter Svanhild Svan. Det är hon som skall ta hand om de reumatiskt sjuka smådjuren under den tid de vistas i Solskenskogen. Svanhild Svan ger familjerna varsitt hus som de skall bo i och utanför varje hus står en stor palm. Det är ett annorlunda träd som Lille Kanin inte har sett i Skogsgläntan. Redan ser han att han kommer att få med sig ett ovanligt blad hem till sin samling!

Svanhild Svan berättar att det skall komma många smådjursreumatiker med familjer under kvällen och imorgon bitti skall alla träffas. Familjerna kommer med olika fåglar eftersom de kommer från olika ställen. Medan föräldrarna packar upp väskorna skuttar Lille Kanin och

Harige Hare iväg på upptäcksfärd. Åt ett annat håll skuttar Storebror Kanin och Harry Hare.

Del 4

Familjen Kanin vaknar av ett annorlunda fågelläte, det är en kolibri som surrar utanför deras fönster i huset de fick av Svanhild Svan igår då de anlände till Solskenskogen. Det är en humlekolibris som är den minsta fågeln som finns. Den står still i luften framför en vacker gul blomma som växer i en buske, kanske har den redan med sin näbb druckit nektaren som finns i blomman. Kolibris har ingen i familjen sett förut, de finns bara på varma ställen som i Solskenskogen.

Frukosten serveras i en matsal och när de kommer in i den ser de att det är många människor där. Vid ett bord sitter hela familjen Hare och de vinkar till sig familjen Kanin.

– God morgon, säger de till varandra.

Lille Kanin tittar sig noggrannare runt i matsalen och där är de, där är de! Där är de andra ungarna med smådjursreumatism. Om man är Lille Kanin och inte känner någon i hela världen som har samma sjukdom som han är det mest fantastiska som kan hända, att få träffa andra. Det pirrar av glädje i hela kroppen när han ser dem.

När alla har ätit upp samlar Svanhild Svan dem utanför matsalen.

– Välkomna allihopa till Solskenskogen. Det är jag som är sjukgymnasten som skall ha hand om alla barnen. Rut Räv, eller Rävvis som vi säger, är arbetsterapeut och Folke Får är fritidsledare och de jobbar också

här. Nu får ni bekanta er med varandra en stund, sen börjar träningen, säger hon och far med blicken över församlingen.

Även de andra tittar sig nyfiket omkring på de andra djuren som är med på behandlingsresan.

De flesta med smådjursreumatism är tjejer och Storebror Kanin vänder sig till Harry Hare och utbrister:

– Wow, vad många snyggingar!

Vad bra att Lille Kanin fått smådjursreumatism så att jag får träffa så många tjejer!

I gruppen finns två små bävrar som är på pricken lika varandra och de kivas med varandra, rycker varandra i svansarna. Bävermammans hyschar på dem lite, men vänder sig sedan om och börjar prata med Mamma Kanin:

– Jag och min man blev ju lite oroliga för Tvillingarnas framtid då de fick smådjursreumatism. Alla i vår släkt är ju inom byggbranschen. Men med de dåliga käkarna som de har förstod vi ju att de inte kan gnaga av några träd. Det är för sorgligt, säger hon och ser dyster ut.

Sedan skiner hon upp och fortsätter:

– Men så kom vi på att de kan bli arkitekter. Du vet sådana där som ritat vilka träd som skall fällas.

– Lille Kanin får bestämma själv vad han skall syssla med när han blir stor. Det här med smådjursreumatism är så nytt för oss, säger Mamma Kanin.

– Ja, och ni kaniner har väl inget speciellt yrkesområde. Då blir det lättare för er Lille Kanin.

– Än är det många år kvar innan Lille Kanin skall börja jobba och vi hoppas naturligtvis att han skall vara frisk då den dagen kommer, säger Mamma Kanin.

Bävermammans nickar ivrigt till svar och far sen efter sina små tvillingar som ilat iväg till den stora simbassängen.

– Vänta, Tvillingarna Bäver! Hoppa inte i! ropar hon.

Men inte lyssnar Tvillingarna Bäver på sin mamma inte, de är nämligen lite busiga och gör inte alltid som de skall göra. Med ett plask hoppar de i simbassängen och det stänker upp vatten och Folke Får som står där blir alldeles blöt.

– Så tjock päls som han har gör det

väl inget, säger en utav Tvillingarna Bäver då Bävermammans grälar på dem.

Storkungen är en flicka med smådjursreumatism och hon sitter i rullstol. Hon är i Solskensskogen med Storkpappan och Storkmammans. Storkungen kan inte gå för hennes knän är alldeles inflammerade och fulla av ledvätska. Doktorn har sprutat lederna många gånger, men det hjälper inte. Nu hoppas de på en operation, att den skall hjälpa.

– Det gäller att vara positiv och glad och se fördelar man ändå har, säger Storkungen till Harry Hare och Storebror Kanin som båda trängs runtomkring henne. De båda pojkarna tycker att hon har så vackra vita långa fjädrar och så fina blå ögon.

Storkungen berättar för sina beundrare att hon överlägset vann skolmästerskapen i löpning i år. Ingen utav de andra storkungarna kunde springa så fort som hon kunde köra med sin rullstol. Runt halsen har Storkungen en stor guldmedalj som hon vann i tävlingen. Den vill hon inte ta av sig för den visar ju att hon är bäst i löpning!

I sjukgymnastiken skall hon stärka sina vingar så att hon kan lära sig att flyga lite. Just nu går det inte för vingarna gör ont och hon kan inte röra dem så smidigt och fort som krävs för att hon skall kunna flyga.

– Man måste kunna sträcka ut vingarna ordentligt för att man skall kunna flyga. Det kan inte jag, min rörlighet är mindre än normalt och man måste vara stark också, så att man kan flaxa med vingarna, säger Storkungen.

– Vi kan träna med dig, säger Storebror Kanin. Han tycker ju om att idrotta och med sällskap av Storkungen och Harry Hare blir det nog extra roligt.

Harry Hare tar tag i Storkungens rullstol och kör iväg med henne medan Storebror Kanin går före och visar vägen till träningslokalen.

Ulla Mullvad är en flicka som kommit till Solskensskogen i sällskap med sin pappa Mulle Mullvad. Ulla Mullvad har haft smådjursreumatism sen hon var nästan nyfödd och det som är tråkigt med hennes sjukdom är att den även har satt sig på hennes ögon. Ulla Mullvad ser nästan ingenting och

hon har ett par glasögon som är så starka så att ögonen ser ut att vara större än vad de är. I handen har hon en stor gren så att hon skall kunna känna sig fram när hon går. När det är ljus ute ser hon lite bättre, men när det är mörkare får hon helt förlita sig på sin gren så att hon inte snavar över något. Ulla Mullvad har även besvär med sin nacke och sin ena höftled.

– Det är fantastiskt att få komma på behandlingsresa, säger Mulle Mullvad till de andra föräldrarna som instämmer. Alla är glada över att de fått komma hit.

Med på resan är också Lisa Lamm och hennes mamma Ann Lamm. Lisa Lamm är en söt flicka med rosa tofsar på sitt huvud och hon har mest ont i sina händer. Greta Get och hennes mamma Gertie Get har varit på behandlingsresa förut och det vet att berätta att resorna gör nytta.

– Efter vi var här förra sommaren kunde lilla Greta vicka på fötterna, så bra har hon aldrig varit förut sen hon fick smådjursreumatism, säger Gertie Get.

Greta Get håller på och bekantar sig med Lisa Lamm, flickorna är i samma ålder och kan nog bli goda vänner.

– Nu måste alla barnen gå och sätta på sig sina badkläder för nu börjar snart träningen, säger Svanhild Svan.

Lille Kanin och Mamma Kanin skyndar in i sitt hus för att ta fram Lille Kanins badbyxor, de som är röda med vita prickar och ser ut som en flugsvamp. Barnen skall ha vattengymnastik, det har Lille Kanin aldrig provat förut. När han är omklädd går han och Mamma Kanin mot simbassängen där Svanhild Svan står och väntar. En efter en går barnen i simbassängen och föräldrarna sitter på en bänk bredvid och tittar på. Även Storebror Kanin och Harry Hare får titta på, annars blir det för trångt i simbassängen. Lillasyster Kanin kryper omkring vid föräldrarnas fötter. Det finns många fina skosnören att titta på och kanske smaka på. Lillasyster Kanin har ännu inte riktigt förstått att man inte skall stoppa allting i munnen.

Storkungen får av sin pappa ett par grenar till hjälp att stödja sig på då hon reser sig ur rullstolen.

– När jag kommer i simbassängen kan jag röra mig bra igen, säger hon till Harry Hare som ser bekymrad ut då han ser henne gå med grenarna.

Plums så är Storkungen i simbassängen, hon släppte grenarna och hoppade i och mycket riktigt ser hon genast ut att ha lättare att röra sig i vattnet. Hon lägger sig på rygg och sparkar med de smala benen så att Harry Hare blir alldeles dyngsur. Föräldrarna skrattar, ha ha ha ha! Harry Hare ser först lite snopen ut, men börjar sedan också skratta.

Storkungen badar med sin fina medalj, inte vill hon ta av sig den, dessutom blir den ju ren om den får vara med och bada.

Tvillingarna Bäver far runt i simbassängen med en väldig fart, vart Lille Kanin än tittar så ser han Tvillingarna Bäver. Undrar om de har motorer på sina svansar.

Vattengymnastiken går till så att barnen skall göra rörelser i vattnet. De skall sträcka sig så att de tänjer i muskler som kan vara strama, de skall skyffla vatten som blir motstånd så att de skall få starkare muskler. I vattnet känner Lille Kanin att han kan hoppa och skutta mycket lättare, det känns inte som han har smådjursreumatism längre. Tänk så vattnet kan göra.

– Sträck på halsarna, säger Svanhild Svan. De skall bli riktigt långa. Ta i lite Tvillingarna Bäver, du också Ulla Mullvad!

Svanhild Svan står på simbassängens kant och visar rörelserna. När hon sträcker på sin långa hals ser det så lätt ut, men hur Tvillingarna Bäver, Ulla

Mullvad och de andra barnen än tar i, så får de inte lika långa halsar som Svanhild Svan.

Alla barnen får gå runt i en ring i simbassängen, det är Greta Get som går först. När de har fått upp farten och det går allt lättare att gå i vattnet säger Svanhild Svan åt dem att de skall byta håll. Nu skall Greta Get gå sist och Harige Hare först. Oj, vad det blir tungt. Nu får de allt vattnet mot sig, för vattnet fortsätter att gå åt det håll de nyss gick åt. De får ta i ända från tårna och kämpa med såväl benen som armarna för att de skall komma framåt. Det är riktigt jobbigt.

– Det är bra för mig, säger Ulla Mullvad. Jag ser den som går framför mig.

Annars kan det vara lite jobbigt för Ulla Mullvad, hon får stå längst fram i simbassängen så att hon skall ha lättare att se vad Svanhild Svan gör för några övningar.

När träningen i simbassängen är slut säger Svanhild Svan att de skall ligga och flyta en stund för att koppla av.

På bänken sitter föräldrarna och pratar. Det är bra för dem att prata med andra föräldrar om smådjursreumatism. De byter erfarenheter och lär sig av varandra. Smådjursreumatism är en sjukdom som kan drabba på olika sätt.

Bävermammans berättar att Tvillingarna Bäver har ont i käkarna och de går regelbundet på kontroll hos Tandläkare Krokodil.

– Så här bra skall ni gapa, brukar han säga och öppna sitt stora gap. Men

bävrar har ju inte lika stora gap, säger Bävermammans och skrattar. Han är bra lite tokig den där tandläkaren.

Mulle Mullvad berättar att Ulla Mullvad går till en ögon doktor. Hon har fått medicin i sina ögon flera gånger då hon blivit sämre.

– Man får gå till många olika doktorer med sitt barn, säger han. Den vanliga doktorn som har hand om hennes smådjursreumatism kan inte det här med ögonen lika bra.

– Lilla Greta har opererat sig två gånger, det gick bra båda gångerna, säger Gertie Get och det är ju skönt för Storkmammans och Storkpappans att höra eftersom deras dotter Storkungen skall opereras snart.

Efter vattengymnastiken är barnen lediga en stund och de börjar leka tillsammans. Nu är även Storebror Kanin och Harry Hare med. Mamma och Pappa Kanin märker att Lille Kanin ser glad ut, han verkar vara så där obekymrat glad som han var innan han fick smådjursreumatism. Det är härligt för föräldrarna att se honom halta iväg med de andra barnen som också haltar. Skillnaden är att här kommer ingen på efterkälken.

– Vi går som ankor, säger de glatt. Kvack kvack, hi hi hi, barnen börjar skratta.

Även Mamma och Pappa Kanin kan slappna av med de andra föräldrarna och deras rynkor slätas ut lite. Nu har de andra föräldrar med barn som har smådjursreumatism som de kan prata med om sin oro eller bekymmer med sitt sjuka barn.

Efter lunchen har de träning med arbetsterapeuten Rävvis, som skall träna barnens händer. De får sätta sig runt ett bord och Rävvis berättar för dem att det är viktigt att de tränar sina händer för att de inte skall tappa rörligheten i dem. Innan träningen skall de göra händerna mjuka och för det tar hon fram en stor låda som är fylld med varm sand.

– Stoppa ner händerna i sanden en stund, säger hon. Jag har gömt saker i sanden.

Barnen gör som hon säger och det är så spännande att leta efter sakerna som är gömda i sanden att de far runt med händerna under sanden och krockar med varandra.

– Tjoho, jag har hittat något, tjuter Harige Hare och grabbar tag ordent-

”– Sträck på halsarna, säger Svanhild Svan. De skall bli riktigt långa. Ta i lite Tvillingarna Bäver.”

ligt i det han fick fatt i.

– Aj, gråter Greta Get. Släpp min hand!

Harige Hares plötsliga lycka försvinner och han skäms nu för att han gjort lilla Greta Get illa.

– Se så, upp med händerna nu. Nu börjar träningen, säger Rävvis.

Alla barnen placerar sina armbågar på bordet och Rävvis visar hur de skall hålla fingrarna mot varandra.

– Ett, två, tre, säger hon och börjar med hög röst gasta: "Imse vimse spindel klättrar upp på strå, ner faller regnet spolar spindeln bort" medan hon gör rörelserna till sången med sina fingrar.

Barnen tittar på henne och stämmer in i sången och handrörelserna. Om och om igen får de sjunga sången och samtidigt öva sina fingrar. I en halvtimme håller Rävvis träning på och när de sedan slutar ringer Imse vimse spindel melodin i Lille Kanins huvud.

På kvällen efter middagen ordnar Folke Får frågesport och Lille Kanin vinner. Han blir väldigt glad och de andra applåderar åt honom. Vinsten är en godispåse, som han dock som en god bror delar med Storebror och Lillasyster Kanin då de kommer tillbaka till sitt hus.

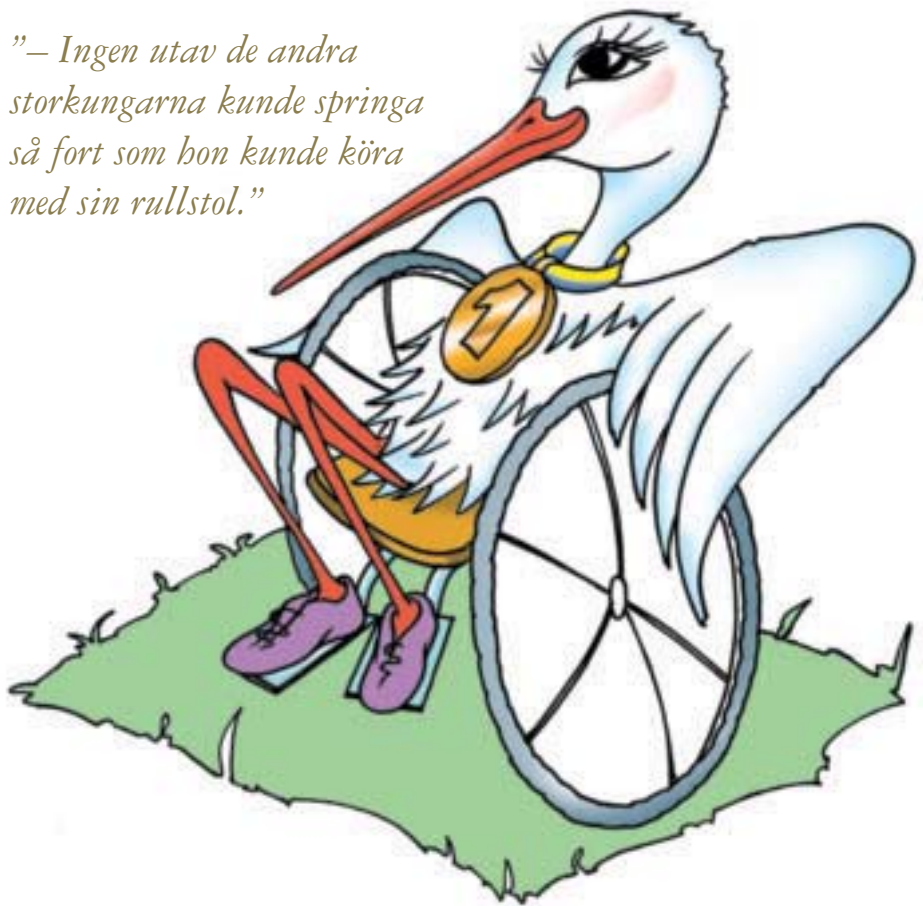
Träningen fortsätter på samma sätt varje dag och barnen blir starkare och bättre av träningen.

Så en dag upptäcker de att det har hänt något konstigt i simbassängen. Helt plötsligt är det mindre och mindre vatten för var dag. Tvillingarna Bäver älskar ändå att bada och de är mest under ytan för att de tycker att det är så härligt. Men när Lille Kanin kliver i simbassängen och skall börja simma stöter han knäna i botten för att det är så lite vatten i simbassängen. Han frågar Svanhild Svan om hon kan sticka ner sin långa hals i botten på simbassängen för att se vad som hänt. När hon gör det upptäcker hon att det är ett stort hål med märken efter massa tänder i botten, så hon förstår att någon gnagt där. Vem kan det vara? Sabotage!

Hon måste kalla på alla föräldrar och berätta vad som hänt. Alla är helt oförstående. Ingen av deras små gulliga barn kan ha gjort något sådant med den härliga simbassängen som alla gillar.

– Det är bäst att vi kallar på

"– Ingen utav de andra storkungarna kunde springa så fort som hon kunde köra med sin rullstol."

polisen Valross som ser så skräckinjagande ut så får han prata med barnen, säger Folke Får.

Eftersom Valrossen är en erfaren detektiv ber han alla ungarna att gapa stort för att han skall se om någon har märken efter simbassängen på sina tänder. Syskonen Kanin har inga, bara lite morotsfläckar. Storkungen är också oskyldig, likaså Harige Hare som inte kan gapa ordentligt, och hans bror Harry Hare. Inte heller Greta Get eller Lisa Lamm har märken efter simbassängen på sina tänder. Ulla Mullvad är näst i tur och hon visar upp kritvita tänder, utan någon som helst fläck. Tvillingarna Bäver springer och gömmer sig då det skall bli deras tur att gapa.

– Bry er inte om mina små tvillingar, de är oskyldiga för de har reumatism i käkarna och skall bli arkitekter när de blir stora, säger Bävermammans.

Polisen Valross tycker dock att det är viktigt att även Tvillingarna Bäver får sina tänder undersökta.

De får anlita en stor hund som får lukta och spåra efter Tvillingarna Bäver för att se vart de tagit vägen.

Spåren upphör vid simbassängkanten. Spännande. Alla djuren kommer rusande och de ser att det plaskar från botten. Vad är det för monster i simbassängen? Alla är väldigt rädda. Bävermammans skriker:

– En haj har kidnappat mina barn och fört ner dem mot botten.

Svanhild Svan får sticka ner sin hals igen och vad är det hon ser? Jo, där sitter de små oskyldiga Tvillingarna Bäver och gnager vid hålet! Det är Tvillingarna Bäver som förstört simbassängen!

Efter att Bävermammans varit arg en stund blir hon glad och tänker att utlandsvården ju faktiskt gjort hennes små barn bättre så att de kan börja gnaga igen. Kanske de ändå kan bli byggmästare när de blir stora! Nu längtar hon hem för att visa resten av släkten vilka duktiga barn hon har. Nu kan de hjälpa till att fälla nya träd där hemma!

Hur skall det nu gå med träningen när simbassängen är sönder? Fortsättning följer.

Ingela Gustavson